

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 2. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124341936/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

og en Pose Semulegryn med om Bord. Dem bad jeg Kokken om Bord paa Jagten tage i Forvaring; han stuede dem ogsaa ned i sin egen Køje, og da Vinden, som havde holdt sig vestlig i flere Dage, endelig faldt sydlig, lettede vi Hellig Trekongers Aften, efter at vi havde taget os en „Syp og en Sild“ og bedet Gud give os en heldig Overfart.

Nordlig og sydlig før Indløbet til Rønne Havn strækker to Stenrev sig langt ud i Søen. Det var maanelyst Vejr med store, drivende Skyer paa Himlen; den hvide Brænding trak sig i lange Striber hen over Revene; der var lidt Frost i Luften, og Kulingen tog til. Jeg kan godt huske, at jeg stod og saa' efter Brændingen i Læ, da jeg bemærkede en Ende, som hang ud over Lønningen og slæbte agterud. Vi havde da klaret Revet fra os, og jeg hørte Skipperen sætte Kursen, mens han gav Jens Kofod Roret, for selv at gaa ned og tage Olieklæderne paa. Medens jeg nu halede ind paa Trossen, der hang over Bord, kigede jeg endnu en Gang tilbage imod Land. Jeg havde foruden den omtalte Syp kun smagt paa et Glas varmt Punsch inde hos Juuls, men alligevel var det ligesom om Byen havde forandret sig. Jeg syntes, at der var et stort rundt Fyrtaarn paa Havnehovedet, og jeg syntes, at jeg kunde se mange høje Bygninger længere oppe i Byen med store, rygende Skorstene. I Havnen selv laa svære Skibe med en underlig, fremmed Rigning; der var Lygter og Lys allevegne, — det var ikke den samme By, og dog laa den paa samme Sted; Landkendingerne var de samme; jeg kunde ikke tage fejl. Jeg vilde just til at præje Kokken, om hvad dette kunde betyde, da Skipperen i det samme kom op paa Dækket. Han stod lige ved Siden af mig, og vendte Ansigtet opetter mod Maanen, for at se paa Skyerne, der drev forbi den. Skulde jeg tro mine egne Øjne, saa var han nu bleven en gammel, gammel Mand, graa og rynket, og hans Skuttethed var bleven endnu tydeligere end før. Jeg syntes, at han talte til mig, men jeg var saa optaget af at se paa Kokken, Jens Kofod, der stod til Rors, saa jeg intet hørte. For ogsaa Kokken, som jeg dog var vokset op med som Barn, var bleven en aldrende Mand med indfaldne Kinder og skrumpede Træk.

Jeg gik forud, for at komme mig lidt ovenpaa alt dette. Der blev ikke talt et Muk paa Dækket; man hørte kun Vinden pibe gennem Takkelagen, og Vandet, som blev kastet fra Bougen, hver Gang Skuden hev til.

Jeg maa nu sige, at jeg har været i saa mange Slags Farvand, og jeg har ogsaa i mine Historiebøger læst om mange Slags Begivenheder, men jeg synes dog altid, at Østersøen er det mærkværdigste Farvand af dem alle, og jeg véd ikke nogetsteds, at man har haft saa mange Batailler og Storme og Skibbrud og Vrag som her. Danske og norske og svenske og lybeckske og hollandske og engelske Flaader